

Vážení adoptivní rodiče, vážení příznivci a přátelé Centra Narovinu,

v květnu 2002 usedlo do školních lavic prvních 100 dětí, které jsme zařadili do programu adopce na dálku. Dnes, po 15 letech, jsme společně s Vámi pomohli již více než 4 000 dětem! Máme z toho velkou radost, s Vaší pomocí vystudovaly, mají práci, staly se zodpovědnými rodiči, pomáhají jako dobrovolníci a pomoc posílají dál. V bulletinu najdete silné příběhy adoptivních rodičů, dětí i dobrovolných koordinátorů, kteří se

o děti v projektu starají. Pokud, tak jako my, věříte, že tento projekt má smysl, pošlete to prosím, dál! Děkujeme. Krásné dny a těšíme se na setkání, třeba v neděli 18. 6. budeme oslavovat na lodi Cargo na pražské Náplavce. Zastavte se :)

Za Centrum Narovinu Simona Heřtusová
simona.hertusova@adopceafrika.cz

I LOVE YOU MIRKA Na otázku, kolik mám dětí, odpovídám, že čtyři dcery - dvě v Čechách a dvě v Africe, v Keni :) Odri jsem si „adoptovala“ v roce 2007 jako sedmiletou holčičku, která chodila do první třídy. Vybíraly jsme společně s dcerami z databáze dětí, které čekaly na svoje adoptivní rodiče, a Odri nám padla do oka svým úsměvem. A tak jsme si řekly, že se pokusíme, aby jí úsměv z tváře nezmizel. Letos už je z ní studentka 3. ročníku střední školy a pomalu si plní sen stát se právníčkou. Reginku jsem si „adoptovala“ jako tříletou v roce 2012. Chodí do „naší“ školy na Rusinga Island a chodí tam moc ráda. Je to šikovná a zvědavá holčička. Abych byla svým keňským holčičkám co nejbližší, stala jsem se postupem času dobrovolníkem a koordinátorkou adopcí. Díky tomu jsem poznala spoustu bezva lidí a jsem moc ráda, že můžu být tak trošku součástí Centra Narovinu, pomáhat a podílet se na různých akcích a setkáních, a těšit mě, že se zapojily i obě mé dcery. Jako adoptivní maminka netrpělivě čekám na dopisy a fotky z Keni, a když nám pak Reginka napíše vlastnoručně prvních pár slov - I love you Mirka - je to ta největší a nejkrásnější odměna, jakou si umíte představit :)

Mirka Mrňáková

Příběhy dalších adoptivních rodičů, dětí i dobrovolníků najdete na 4. – 5. straně.

Slavíme 15 let zkušeností projektu Adopce afrických dětí – projektu pomoci na dálku. A říkáme ano, MÁ TO SMYSL!

Děkujeme všem adoptivním rodičům i příznivcům Klubu přátel adopce, kteří děti v Keni podporují. Pojdme to společně oslavit:

V neděli 18. 6. multikulturní NAROVINU AFRIKA FEST, lod' CARGO na pražské Náplavce. Hudební vystoupení, workshopy pro celé rodiny, promítání silných příběhů z adopce na dálku, výstavy a dobra káva a čaj z našeho Férového občůdku.

P.S. Nedávejte nám dárky, přineste dárek pro děti z Keni :) Předem děkujeme za sportovní potřeby, výukové pomůcky, knihy v angličtině, lego, stavebnice.

Ve čtvrtek 25. 5. odpoledne projede u příležitosti Dne Afriky Prahou AFRO TRAMVAJ (hudba, občerstvení, silné příběhy z adopce na dálku...)

Potkat nás můžete i na pražských červnových festivalech, které obohatíme zbožím z Férového občůdku a workshopy pro celé rodiny: **10. 6. Festival Kaleidoskop, Praha - Pankrác, 17. 6. Festival Respekt, Praha - Výstaviště, 23. a 24. 6. Festival United Island, Praha - Karlín.**

Kdo tvoří tým Centra Narovinu? Představujeme Danu a Simonu

Kdo jsem? Tak to je tedy otázka přímo na tělo, na kterou vlastně ještě stále hledám odpověď! Především se cítím být humanistkou a věřím v obrovský potenciál člověka a možnosti jeho dalšího rozvoje v oblasti osobní, duchovní i společenské. Jsem rebelka, takže se nehodlám smířovat s tím, jak věci fungují, když mi to nedává smysl a odporuje to selskému rozumu – nechápu, proč ve 21. století se vši tou úžasnou technologií a pokrokem ještě existuje chudoba, války, násilí ... Takže se snažím rozvíjet a podporovat vše, co směřuje k usmíření, k lásce a soucitu, k překonání bolesti a utrpení, k rozšíření lidského vědomí a vytvoření nové nenásilné kultury.

A to je asi přesně ten impuls, který mě dovedl od práce učitelky mateřské školky přes různé společenské aktivity Humanistického hnutí až do Afriky.

Narodila jsem se a žiji celý život v Praze, mám pedagogické vzdělání, jsem už 25 let šťastně vdaná a mám jednoho dospělého syna. Živí mě soukromé grafické studio a práce na pozici ředitelky Centra Narovinu, které jsem jako malé občanské sdružení založila společně se Simonou Heřtusovou v roce 1995 především k vydávání novin Narovinu a dobrovolným občanským aktivitám na pražském Smíchově. Od roku 2000, kdy jsem poprvé navštívila Keňu a na vlastní oči viděla chudobu a problémy rozvojového světa, se věnuji především projektům zahraniční rozvojové spolupráce – v poslední době především komplexnímu rozvojovému projektu Ostrov Naděje na Rusin-ga Island, který je mou srdeční záležitostí a velkou výzvou.

Moje cesta s Centrem Narovinu začala v roce 1995, kdy jsme ho s Danou Feminovou založily. Tenkrát jsme se obě věnovaly aktivitám ve svém volném čase jako dobrovolnice. Až v roce 2002, kdy jsme zařadily do programu adopce na dálku prvních 100 dětí, které díky České televizi a informaci v

hlavních nedělních zprávách našly během jednoho týdne své adoptivní rodiče... tehdy, kdy už nebylo možné zvládat organizaci projektu ve volném čase, jsme stály před rozhodnutím

A co dělám ve volném čase? Od roku 2001 jsem členkou mezinárodního Humanistického hnutí, díky němuž jsem měla možnost se seznámit s technikami osobního rozvoje a dílem argentinského spisovatele a filosofa – Sila, jehož přátelství, dílo a poselství se stalo velkou inspirací pro moji osobní cestu i pestrout škálu společenských aktivit: jsem aktivní členkou humanistické organizace Svět bez válek a násilí, spolupracuji na překladech a vydávám knihy v rámci edice Nového Humanismu, jsem součástí týmu mezinárodní tiskové agentury Pressenza a také se aktivně účastním na rozvíjení projektu Park studií a reflexe v ČR.

Dana Feminová

– najdeme zaměstnance, nebo začneme pracovat v Centru Narovinu samy. A tak jsem se začala učit prezentovat projekty, oslovovat sponzory, psát tiskové zprávy, mluvit v médiích, organizovat setkání pro veřejnost, festivaly, benefice, kurzy pro dobrovolníky, workshopy ve školách. Pravidelně jsem jezdila do Keni a rozšiřovala projekty do dalších míst po celé Keni. Jak se nám to daří, posudte vy :) Bez velkých dotací, ale zato s obrovským nadšením a pomocí dobrovolníků, adoptivních rodičů i sponzorů.

A čemu se věnuji ve svém volném čase? Především trávím svůj čas s rodinou - mám dvě děti, dceru a syna, a už 21 let jednoho muže :) Ráda cestuji, chodím po horách, poznávám nové lidi a místa. Přemýšlím o tom, kdo jsem a kam jdu, organizuji semináře osobního rozvoje a také ve školách semináře nenásilí. Z Prahy jsme se odstěhovali k Berounu, kde rekonstruuje malý dům, tam mě potkáte v holinkách, s rýčem v ruce, ale neuvěřitelně šťastnou. Ráda tvořím a učím se novým věcem, dělám mozaiky, pletu, šiju, háčkiju, maluju, studuju... A jsem vděčná, že mám kolem sebe tolik úžasných inspirujících lidí. Lidi, se kterými společně krůček po krůčku měníme samy sebe i další lidské osudy a život na této planetě.

Simona Heřtusová

Nesnáze těhotných dívek v Keni

Být mladou svobodnou matkou může být velmi obtížná situace, ale pokud jste mladou svobodnou matkou v Keni, problémy ještě mnohonásobně vzrostou pod tíhou předsudků a odsouzení. V programu adopcí se poměrně často setkáváme s příběhy dívek, které se dostaly do stejné situace. Jak pak vysvětlit situaci adoptivnímu rodiči, který je překvapen, že se o narození miminka dozví až z fotografie? To může ohrozit vzájemně budovanou důvěru a vždy nás proto velmi potěší, pokud je adoptivní rodič situa-

ci otevřený a zůstane i nadále dívkou oporou, a ona má tak větší šanci tuto nelehkou situaci zvládnout.

Christine Aluoch (ID 52096) je v programu adopcí od roku 2011. Nyní je to již sedmnáctiletá dívka, která studuje 2. ročník naší střední školy Island of Hope Humanist Mixed Boarding School v komunitním centru Ostrov Naděje na Rusinga Island. Je to jedna z nejchytřejších a nejprůbojnějších studentek z celé třídy. Během prázdnin se však zamilovala do stejně starého chlapce z jiné internátní školy a otěhotněla. V Keni je ještě dnes mluvení o sexuální výchově téměř tabu a téma sexu podléhá mnoha předsudkům a pověrám. Obětí absence kvalitní sexuální výchovy, spolu se stále přetrvávajícími tradičními zvyky rybářské komunity a nízkým postavením žen v místní společnosti, jsou především mladičké dívky.

Christine si přála situaci vyřešit se svým přítelem, ale jeho rodina zakročila: A co když to dítě má s „kdovíkým“? A co když chce jen zneužít naši rodinu? Postavili se proti tomu, aby se dívka s chlapcem dále stýkala, ten ostatně velmi pravděpodobně o svém dítěti ani neví. Jedinou možností, kterou Christine dali, bylo: Vzdej se svého dítěte a my se o něj postaráme.

Zdá se to neuvěřitelné? V Keni k takovým situacím dochází poměrně často. Pokud dívky nemají podporu své rodiny, pokud rodinu vůbec mají - jako Christine, která je sirotek - dostávají se do velmi svízelné situace. Na keňských školách je těhotenství žaček a studentek považováno za kázeňský prohřešek a dívky mohou být i vyloučeny ze školy. V komunitě jsou pak diskriminované a stigmatizované, jejich budoucnost a možnost obživy

jsou velmi nejisté. Dívky se tak při zjištění, že jsou těhotné, cítí velmi zahanbeně a mají pocit, že jejich život skončil. Často to tají do poslední možné chvíle i před svojí rodinou, utečou z domova nebo jsou z něj vykážány.

Svou zkušenost s fungováním tamní společnosti pak dívky pochopitelně přenášejí i na adoptivního rodiče. Bojí se, že je zavrhnou, stejně jako všichni ostatní, a tak těhotenství tají, protože většina z nich touží ve studiu pokračovat a školu dokončit. Ačkoliv dívky vědí, že se mohou se svými koordinátory a koordinátorkami poradit a že je mají o všem důležitém včas informovat, protože adoptivní rodič uvítá informace co nejdříve, mnohé z nich to ze strachu neudělají.

Christine měla oproti mnoha dívkám štěstí v tom, že otěhotněla s chlapcem, kterého měla ráda. V rybářské komunitě na Rusinga Island je totiž stále běžný takzvaný fenomén „Jaboya“. „Jaboya“ znamená, že muži rybáři nebo zprostředkovatelé zneužívají ženy obchodující s rybami – ulovené ryby prodávají pouze těm ženám, které jsou ochotné jim poskytnout sex. Ženy jsou často jedinými živitelkami mnoha dětí a nemají jinou možnost, jak rodinu uživit. Stejný koncept je také používán na lákání mladých a nepnoletých děvčat pod slibem běžného nákupu nebo výměnou za ryby – zkrátka sex je platidlo. Dívky a ženy jsou do sexu s rybáři často dotlačeny chudobou, třeba když jim muž nabídne jídlo pro jejich malé dítě výměnou za sexuální službu nebo jim slíbí, že jim koupí menstruační vložky či školní pomůcky.

Dívka má také velkou oporu v naší škole, kde dívkám, které mají doma miminko, umožňujeme dále studovat, a především pak má velkou oporu ve svém adoptivním rodiči, který pomohl situaci vyřešit měsíčním příspěvkem, ze kterého Christine platí pro svého synka Gerarda paní na hlídání. Christine se tak už dva měsíce po porodu mohla vrátit do školy. V dopise adoptivním rodičům píše: „Hodně jsem se bála, co se mnou bude po porodu, ale Vy jste se rozhodli, že mě zbavíte starostí, a posíláte mi peníze pro pečovatelku, která se bude starat o mé dítě... Moc Vám za to děkuju.“

Další šťastný konec má i příběh paní z místní komunity, která se o Christino miminko stará. I ona je moc šťastná, že má nyní práci a z drobného platu může zajistit i své vlastní děti. Zkušenosti Christine jsou důležité i pro všechny dívky a ženy v komunitě – její odhodlanost dokončit studia, nevzdat se svých snů a zároveň se zodpovědně ujmout nové role matky, ukazují nové možnosti a dávají naději.

Je to ještě pořád kus cesty, aby se postavení žen z těchto odlehklých vesnických oblastí výrazně zlepšilo, ale věříme, že plánovaný ucelený program kvalitní sexuální výchovy a velká podpora našim studentkám v podobných situacích, jako je situace Christine, jsou kroky správným směrem.

Vybíráme pro Vás pár příběhů, které jsme museli z důvodu nedostatku místa zkrátit. Celé příspěvky včetně dalších videí a fotografií budeme postupně zveřejňovat na našich stránkách a Facebooku.

Díky tomuto projektu získávají žáci informace o tom, jak se žije v jiných částech světa, učí se lidské solidaritě a ochotě po-

máhat. Ať už budou jednou pomáhat komukoli a jakýmkoli způsobem. Zároveň si také utvářejí názor na význam vzdělání. V našich podmínkách je možnost chodit do školy v očích většiny školáků spíš povinností, díky projektu adopce na dálku si ale můžeme uvědomit, že jsou na světě místa, kde je to zcela jinak, kde by děti rády chodily do školy a vzdělávaly se, ale jejich rodiče si to nemohou dovolit.

Bohunka Dusíková, ZŠ Kladruby

Před dvěma lety jsem do Keni odjela, abych všechno viděla na vlastní oči. A musím říct, že mě opravdu nadchlo, co Centrum Narovinu vybudovalo. Toto je ten správný přístup, pokud chceme pomáhat v rozvojových zemích, ne vybrat peníze a poslat je na projekt, který si my vymyslíme. Důležité je spolu-

pracovat s komunitou, ptát se jich na jejich potřeby a společně s nimi vytvářet nový lepší život v místě, kde jsou doma. Je to obvykle běh na dlouhou trať, ale výsledek stojí za to.

Helena Havlišová

V roce 2015 jsem se rozhodl Dianu navštívit a letěl jsem do Nairobi. S Dianou jsem se setkal v její škole. Se mnou jel její tatínek, a když se jí zeptal, jestli je ráda, že jsem za ní přijel, doslova řekla, že by radostí skákala. Pak jsme se domluvili na setkání v rodině a následující víkend jsem navštívil její rodinu

(rodiče a dvě Dianiny sestry). Přijali mě velmi vřele a strávil jsem s nimi neuvěřitelně krásnou dobu. Při té návštěvě jsem Dianu pozval na návštěvu k nám do Prahy na 30 dnů hned následující rok 2016. Za jejího pobytu jsme se kromě vztahu adoptivní rodič - adoptivní dcera stali také přáteli a kamarády.

Ljuben Nunev

V roce 2010 jsem odjela na ostrov Rusinga na půl roku na kliniku pracovat jako dobrovolná lékařka – tehdy jsem se seznámila s Centrem Narovinu a všemi jejich projekty. Během té doby mi Rusinga, klinika a všechny děti z Ostrova Naděje tak přirostly k srdci, že se na Rusingu pravidelně vracím a s kolegyní neustále i na dálku se zdravotníky z kliniky spolupracujeme.

Než jsem ale z prvního pobytu na Rusinga odjela, adoptovala jsem si přes Centrum Narovinu jedno dítě. Štěstí mi přálo, zrovna tou dobou hledal sponzora David – chlapec ze sirotčince, takže jsem vlastně „na dálku adoptovala“ chlapce, se kterým jsem několik měsíců žila na jednom místě :) David se dostal do sirotčince poté, co mu zemřeli oba rodiče a jeho prarodiče mu nebyli schopni zajistit vždy dostatek jídla. Nedlouho po přijetí na Ostrov Naděje ztratil David také mladšího bratra, což nesl velmi těžce. O to více si ale uvědomoval, že na něm stojí

budoucnost rodiny a že jediná cesta k dobré budoucnosti je dobré vzdělání. Byl velmi snaživý, společenský, bystrý a pomáhal všem svým mladším spolužákům. Od té doby už uplynulo přes šest let, Davidovi bude letos 20 let, je v posledním ročníku střední školy a musím říct, že z něj roste bystrý mladý muž, který nám i svým prarodičům dělá velkou radost!

Marie Langová

Ještě nám s manželem nebylo ani 30 let a neměli jsme vlastní děti, když jsme v televizi zahlédli spot o adopci na dálku v Keni. Motto bylo: za částku nižší, než je cena jedné kávy denně, můžete změnit život dítěti v Keni. To se nám líbilo, částka 20 Kč denně byla tehdy opravdu i pro mladý začínající pár snesitelná a za to že může jeden prcek v Keni chodit do školy? Super! Byli jsme jedni z prvních, kteří smlouvu o adopci uzavřeli. Vybrali jsme si pětiletou holčičku Maureni Achieng. Mysleli jsme si, že dívky to všeobecně v rozvojovém světě mají asi těžší, a chtěli jsme dítě co nejmenší, abychom ho mohli podporovat dlouho. Chtěla bych proto moc poděkovat Centru Narovinu za zprostředkování adopce, která nám již 15 let dělá obrovskou radost!

Petra Augustová s rodinou

Tak som si vybrala Winnie. Mala vtedy 12 rokov. Dnes sme spolu už 8 rokov. Listy, balíčky, fotografie, vysvedčenia, výsledky zdravotných prehládok vždy prišli, ani raz som neznamenala problém zo strany Centra. Vybrala som si dobre, moju dôveru Ste kompletne naplnili. Listy boli zo začiatku také opatrné, obyčajné, slušné, ako ide život. Vždy prejavovala u nás neobyčajnú vďačnosť za to, že ju podporujem, dozvedela som sa o jej sestrách, kde a ako žije a potom sa párkrát zmienila, že sa cíti osamelá a že má konečne dobrého priateľa. Po troch rokoch sa zrazu kontakt s Winnie stratil a v spolupráci s vašou agentúrou sa podarilo po čase zistiť, že Winnie odišla zo školy a až po dlhšom pátraní miestnymi koordinátormi sme zistili, že Winnie bola tehotná a už aj porodila dcéru. Keďže týmto Winnie porušila pravidlá, mala byť vylúčená z projektu, ale zase vďaka vašej ústretovosti sme sa dohodli, že dostane ešte šancu. Dnes je Winnie dospelá, krásna žena, je na univerzite, študuje pedagogiku, ešte jej zostávajú dva ročníky, má takmer päťročnú dcéru, komunikujeme cez maily podľa toho, ako máme čo povedať. A jedného dňa by som chcela Winnie a jej dcéru navštíviť.

Miroslava Tovarňanská

„Dobry den, Jmanui se Hellen Amukoa Olukusi. Jsem z Keni mesta Nairobi. Mam Ctry bratry v Keni a dva bratry z Ceska Republice“. Jů! To je to málo, co jsem si zapamatovala z češtiny.

Dobry den, jsem Hellen Amukoa. Jsem jednou z podporovaných dětí projektu adopce na dálku, adoptována jsem byla v roce 2002. Moji rodiče jsou Pavel a Jarmila z Liberce. Ty mně dali vzdělání v mateřské školce, základní i střední škole a nyní jsem na college (vyšší odborné škole) a jsem ráda, že jsem dostala šanci vzdělávat se. Zařídili mně také zdravotní pojištění, které mi umožňuje nechat se ošetřit, když jsem nemocná. Udělali opravdu hodně pro mě i moji rodinu a my si pokorně váží-

me jejich podpory. Jsem požehnaná, že mám takovéto milující a starající se rodiče.

Chtěla jsem studovat veterinární medicínu, ale bohužel moje výsledky ze střední školy mi to neumožnily. Ale na druhé straně jsem zjistila, že mám ráda vaření a zajímám se o něj, tak jsem se rozhodla studovat hotelový management a catering. Chtěla bych jednou být velkou šéfkou a otevřít si vlastní hotel v Keni. Byla bych moc šťastná, kdybych viděla adoptivní rodiče a také své rodiče bydlet v mém hotelu.

Jů! Když moji rodiče přijeli do Keni, nevěřila jsem vlastním očím. Myslela jsem si, že sním, ale byla to realita, viděla jsem poprvé svoje rodiče a slzy radosti se hned objevily na mé tváři. Když jsme byli spolu, užívali jsme si každý společně sdílený moment.

Navštívila jsem také rodiče v České republice. Návštěva v České republice byla tou nejkrásnější částí mého života a největší zkušeností, na kterou nikdy v životě nezapomenu. Zažila jsem nové věci a každý den jsem se naučila něco nového. Jů, opravdu mi chybí ten čas v České republice. Nádherné hrady, nádherná příroda, nová jídla, samotná čeština, a hlavně lidé. Češi jsou tak láskyplní, starostliví a vlídní. Opravdu je miluji. Pamatuji si hodně úžasných věcí, které jsem prožila v České republice.

Tak moc miluji své rodiče, že na ně celý svůj život nezapomenu. Dali mému životu dobrý základ. Já i moje rodina v Keni jsme velmi šťastní a vděční za mé adoptivní rodiče. Chtěla bych také poděkovat svým bratrům a své babičce z České republi-

ky. Děkuji svým rodičům i všem adoptivním rodičům Centra Narovinu za veškerou podporu keňským dětem. Opravdu jste pomohli dětem, které neměly takové štěstí a pocházejí z chudého prostředí, aby mohly dostat ten nejdůležitější klíč v životě, a tím je vzdělání. Jméno všech dětí v programu adopce na dálku říkám děkuji mnohokrát. „Ahoj!“

Hellen Amukoa Olukusi

Návštěva Christine

V prosinci 2015 jsem se rozhodla adoptovat téměř šestiletou holčičku Christine z Keni a byl to nejkrásnější dárek k Vánocům nejen pro mne, ale i pro celou moji rodinu. Z úmyslu umožnit jí vzdělání a zajistit zdravotní pojištění se po prvních písemných kontaktech stalo přání se s ní osobně setkat.

Podařilo se mi najít na Facebooku paní Jitku, která byla ochotná se mnou na moji cestu začátkem února 2017 vyrazit. Letěly jsme do Nairobi, odtud jely autem za Christine do městečka Kakamega na severozápad Keni. Poté jsme navštívily komunitní centrum na ostrově Rusinga Island u Viktoriina jezera. Dovolenou jsme zakončily v Mombase, kde na kamarádku Jitku čekala její dvě adoptovaná děvčata.

S přípravou cesty nám pomohla slečna Čapková z Centra Narovinu, která komunikovala s kanceláří v Nairobi a zajistila nám ubytování v Nairobi a auto s řidičem Victorem na cestu do Kakamega, kde Christine se svými rodiči žije. Ve skutečnosti bydlí na venkově v hliněném domku, postaveném mezi políčky. Přivítala nás zde celá rodina včetně babičky a venku před domkem se shromáždily děti ze sousedství, mnohdy i s rodiči.

Prvotní rozpačitost trvala jen chvíli. Brzy došlo na rozbalování dáreků a největší úspěch mělo růžové kolo, které jsme pro Christine vezli až z Nairobi. Christine měla kolo slíbené za krásné vysvědčení. V podvečer jsme se prošli v doprovodu houfu dětí po vesnici a jejím okolí. Druhý den jsme jeli za Christine do školy, kde nás uvítal i ředitel školy, který nás poté doprovázel po třídách a představil nás učitelům ve sborovně. Nejvíce času jsme strávili v Christinině třídě. Bylo tam asi 40 dětí, které pan učitel s přehledem zvládal. Po rozdělení velkého pytle bonbonů jednotlivé děti recitovaly a zpívaly a také Christine s úspěchem předvedla své schopnosti.

Na odpoledne byla Christine uvolněná z vyučování. Jeli jsme s ní a jejím tatínkem na nákupy potravin pro rodinu a na společný oběd. Během oběda jsem s ní dělala úkol z matematiky. Je velmi chytrá a nadaná, dělá mi opravdu radost. Dokonce

jsem ji naučila jednu anglickou říkanku, kterou jsme společně vytleskávaly.

Odpoledne jsme se vrátili do jejich domečku. Přišly i děti ze sousedství a s velkým zaujetím společně malovaly obrázky pro děti z Čech.

Loučení bylo velmi smutné, velmi jsme se s Christine sblížily. Zprvu jsem litovala, že jsem si na Christine vymezila jen dva dny, ale po návštěvě jsem musela konstatovat, že to byla rozumně zvolená délka návštěvy. Setkání bylo velmi intenzivní, ale vzhledem k jazykové bariéře jsme stále potřebovaly tlumočníka a nemohly jsme se užít jen ve dvou, jak jsem si původně představovala. Nicméně jsem s Christine domluvená, že příště to bude na delší dobu, a já se zkusím více procvičit ve swahilštině a ona v angličtině. Tuším, že Christine bude daleko úspěšnější :)

Před cestou do Mombasy nás čekaly ještě dva silné zážitky. Tím prvním byla návštěva slumu Kibera, jednoho z největších slumů v Africe. Vzal nás sem náš řidič Viktor, který zde vyrůstal. Většina obydlí je postavena z hlíny a klacků a má střechu z vlnitého plechu. Uličky mezi chatrčemi jsou úzké a protékají jimi splašky. Navštívili jsme tu i školu. Měla třídy bez oken s hliněnými podlahami a oprýskanými tabulemi. Pro Evropana něco nepředstavitelného! Přesto jsme zde potkávali děti, které měly na tváři úsměv.

Na druhé straně překvapující v kladném slova smyslu byla návštěva komunitního centra na Rusinga Island. Název „Ostrov naděje“ je vskutku výstižný. Zaujalo nás nadšení dětí i učitelek v mateřské školce i zájem o studium starších dětí, které studují po večerech, aby dosáhly dobrých výsledků a tím si otevřely cestu k lepšímu životu. Náš údiv sklídila počítačová učebna, kde právě probíhala výuka Wordu. Vybavení učebny je složeno z darů od českých sponzorů. Kéž by se duch tohoto „ostrova“ rozšířil v Keni i na další místa, která to tak moc potřebují!

Gabriela Pelclová

Adopce afrických dětí – projekt pomoci na dálku

Prispět můžete i jednorázovými příspěvky do Klubu přátel Adopce

Líbí se Vám podpora vzdělání dětí v Keni? Chcete být v pravidelném kontaktu s dítětem i jeho rodinou a dostávat fotografie, vysvědčení a dopisy? Zapijte se do programu Adopce afrických dětí – projektu pomoci na dálku!

Pro všechny, kterým se podpora vzdělání líbí, ale momentální situace jim nedovoluje podporovat konkrétní dítě v Keni, je tu Klub přátel Adopce. Fond je tvořený jednorázovými příspěvky a podporuje děti, které ztratily adoptivního rodiče, aby mohly zdárně vzdělání dokončit.

Číslo sbírkového účtu je 107-6829480277/0100, Praha 5. Variabilní symbol Klubu přátel je 800. Můžete poslat jednorázovou částku, anebo posílat pravidelné či nepravidelné částky během celého roku. Předem děkujeme za Vaši podporu a pomoc!

Vybíráme příběhy tří dětí, které můžete podpořit. Další děti i detailní informace najdete na www.adopceafrika.cz

Vincent (ID v databázi 41380) chodí do školy Toto Bora Academy do 8. třídy. Má 3 sourozence: Faith, Fildah a nevlastní Hildah. Otec zemřel v roce 2003 a maminka je farmářka. Rodina žije ze 3000 šilinků měsíčně (cca 725 Kč). Bydlí ve vlastním dvoupokojovém domku s doškovou střechou, topí dřívím, svítí petrolejkou a vodu berou z blízkého pramene. Pro Vincenta hledáme adoptivního rodiče, který by mu pomohl dokončit základní vzdělání nebo ho podpořil i na střední škole.

Priscar (ID v databázi 51959) chodí do 4. ročníku na střední škole Buruburu Girls Secondary School. Ráda hraje fotbal a netbal. Otec jí zemřel v roce 2002. Matka prodává oblečení a vydělá asi 6000 Ksh (cca 1500 Kč). Rodina (celkem 5 osob) bydlí v pronájmu ve 2 místnostech. Priscar ztratila adoptivního rodiče, hledáme pro ni náhradního, který by jí pomohl střední školu dokončit.

Christine (ID v databázi 52587) pochází z polygamní rodiny, její matka je první ženou jejího otce. V rodině je pět dětí, z nichž Christine je nejmladším potomkem. Otec je rybář, matka se stará o děti. Výdělek z rybaření ale není dostatečný na zajištění základních životních potřeb celé rodiny.

Christinina rodina žije v třípokojovém polohliněném domku. Topí dřívím, svítí petrolejkou a vodu nosí z jezera. Christine chodí do školky v komunitním centru Ostrov Naděje a čeká na adoptivního rodiče, který by jí pomohl se vzděláním.

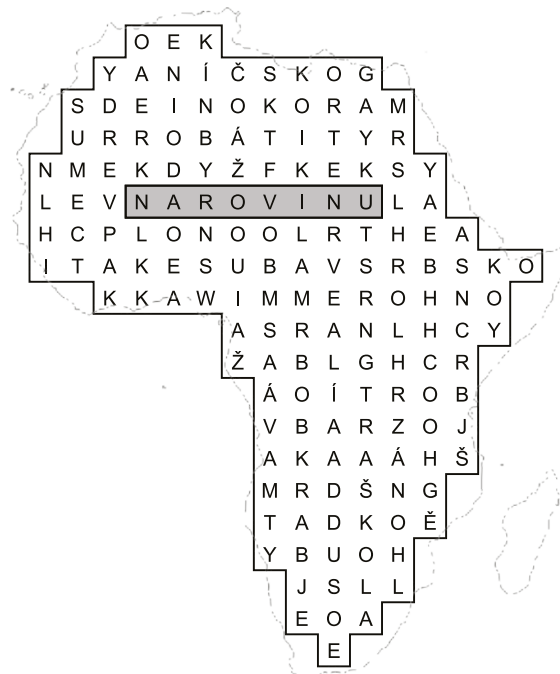

OSMISMĚRKA

Pro zábavu a pro radost adoptivním rodičům a příznivcům Centra Narovinu jsme vytvořily osmisměrku, protože také máme radost - naše Agnes (ID 40990), kterou podporujeme od roku 2008, úspěšně ukončila základní školu a letos pokračuje ve studiu na škole střední. Lenka a Jana

Legenda:

AMARUS, AMBO, AZORY, BARZOJ, BÍGL, BOBR, BORT, ČÍNA, ENIODA, ENOSIS, ERML, GOOSE, GRIFONEK, GROŠ, HCOOH, HEER, HOUBY, HRZÁN, CHRT, KAPVERDY, KDYŽ, KEKSY, KRAB, KRYSA, LAYÁ, LODR, MALI, MAROKO, NUDA, ORTEN, OSEL, OSUD, RYBNÍK, SRBSKO, SUMEC, ŠKOLA, THEA, TMAVÁ, USEKATI, VOLNO, VOSA, WIMMER, ŽÁBA.

Ostrov Naděje na Rusinga Island

Komunitní centrum Ostrov Naděje je opravdu komplexním projektem. Denně ho navštěvuje přes 500 dětí. Centrum má celkem 47 místních zaměstnanců, 65 dětí v sirotčinci, 93 dětí ve školce, 272 dětí na základní škole a 31 studentů na střední škole. Na klinice je registrováno 15 120 pacientů a v roce 2016 se tu narodilo 68 dětí. Na farmě se chová 197 slepic, v areálu jsou také 2 rybníky na chov tilápií. Ty se chovají také v 6 klecích přímo ve Viktoriině jezeře.

Pošlete to dál! Příspěvek do tohoto rozvojového projektu je možné různými způsoby:

1. Nákupem dáreků s příběhem z Férového obchůdku nebo dárkového certifikátu „Pošli to dál – daruj naději“ (e-shop a obchůdek v Praze).
2. Dobrovolnickou prací – zapojte se do Klubu přátel Centra Narovinu.
3. Adopcí dítěte z Rusinga Island zařazeného do projektu adopce na dálku.
4. Zasláním finančního daru pro projekt Ostrov Naděje (číslo sbírkového účtu: 107-6829480277/0100, variabilní symbol projektu: 900).
5. Navázáním firemního partnerství – nabízíme oboustranně prospěšnou a přínosnou spolupráci.
6. Internetovým nákupem přes Givt.cz (nezaplatíte ani korunu navíc a svým nákupem podpoříte náš projekt).

Těšíme se na spolupráci.

Dana Feminová (tel.: 777 711 911, dana.feminova@adopceafrika.cz)
výkonná ředitelka, hlavní koordinátorka projektů rozvojové spolupráce

Férový obchůdek

Pošli to dál!

**100 % výtěžku
podpoří děti
z Keni**

Dárky s příběhem